

вия хан, Захари полека се промъкна до малката книжка, която ученият овчар беше оставил до себе си, взе я с безкрайно благоговение и се загледа в чудните знаци, които говореха, рисуваха образи, караха човека да плаче и се смее... Буквите! Да можеше някой да го научи на буквите!

— Бай Димчо бе... Кажи ми коя е тази буква...

Всички се сопнаха, че им пресичат слушането, но Захари научи и тази вечер една нова буква. Книжката той знаеше наизуст, толкова пъти я беше слушал. Но той искаше сам да се научи да чете и пише, за да чете и други книги, много книги. И в чудни мечти, той забравяше, че е легнал гладен, че тази вечер одаджията им раздаде само по кюче сух хляб с по една глава лук. А пипер не им дадоха, защото разяждал и с него се ядяло много хляб. Затова не им даваха вече и кисело зеле. Наближаваше края на неделата, когато хлябът се привършваше, защото одаджията месеше само веднъж в седмицата. Като се сети за яденето, Захари изведнъж усети някаква тъпа болка в стомаха. От кога не бяха заблажавали! До Гергьовден кехаята не даваше да опитат от млякото, за да не се развали берекетът и да няма суша през лятото. А за проклетия нито една овца не се разболя, нито се осакати нещо, та да й дръпнат ножа. Даже на Великден не им дадоха да се облажат с месо и говяха на първия ден, за да не се разболеят овцете.

— Бай Димчо бе, кажи ми и тази буква само, та няма вече...

Овчарите се развиваха. Някой дигна тояга.

— Няма ли да млъкнеш, бре! Не можем от тебе да си чуем думата... Е, кажи де, какво станало с кокошите глави?

Бай Димчо продължи да разказва как дядо Хаджия, най-богатият човек в Добруджа, който имал близо 60 000 овце и хиляда коне, се навел да събира хвърлените на боклука глави на закланите кокошки, почистил ги и ги сготвил. Докато пътниците в ха-